Lekcja 12 24 marca

NAWYKI SZAFARZA

Tekst biblijny: Ps 119,9-11

Cel lekcji:
Poznanie: Zrozumienie charakterystyki nawyków kształtowanych przez godnych zaufania szafarzy.

Odczucie: Docenienie wartości kultywowania tych nawyków prowadzącego nas bliżej do Boga.

Działanie: Podjęcie praktycznych kroków w kierunku wdrożenia tych duchowych nawyków w codzienne postępowanie.

Plan nauczania

I. Poznanie: Nawyki, które się liczą.

A. Co praktycznie oznacza „stawianie Boga na pierwszym miejscu”?

B. Jak spojrzenie w przyszłość pomaga chrześcijańskiemu szafarzowi efektywnie wykorzystywać czas?

C. Dlaczego zdrowie fizyczne, umysłowe i emocjonalne jest ważnym składnikiem duchowego szafarstwa?

D. Jak samodyscyplina sprzyja naszym poczynaniom jako szafarzy?

II. Odczucie: Rozwijanie duchowego życia.

A. Jakie osobiste postawy i opinie mogą wymagać dostosowania, abyśmy mogli odczuwać pogłębiające się poczucie Bożej obecności?

B. Jak wierzący mogą doświadczyć odradzającej mocy Ducha Świętego w kontekście rozwijania pozytywnych nawyków?

III. Działanie: Dokonywanie trwałych zmian.

A. Jak wierzący mogą dokonywać trwałych zmian w swoim postępowaniu, a nie jedynie zmian krótkotrwałych?

B. Jak chrześcijanie mogą rozwijać nawyki, które będą wywierały istotny wpływ na społeczeństwo?

C. Dlaczego pokora jest ważna dla rozwijania wszelkich pozytywnych nawyków i wystrzegania się faryzejskich postaw?

Podsumowanie: Zarówno negatywne jak i pozytywne nawyki kształtują się przesz powtarzanie danego postępowania. Sportowcy cyzelują swoje umiejętności przez wielokrotne trenowanie techniki, szybkości, siły i wytrzymałości. Dlatego praktycznie każdy sport wymaga długiego okresu nauki i trenowania w ramach przygotowania do ewentualnych sukcesów w zawodach. Chyba każdy z nas słyszał powiedzenie: Praktykuj to, w co wierzysz. Czas, byśmy potraktowali to proste wezwanie tak poważnie, jak na to zasługuje.

Lekcja 12 – 24 marca, *Nawyki szafarza*

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Ps 119,9-11

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Szafarstwo nacechowane zaangażowaniem obejmuje praktyki i nawyki świadczące o poświęceniu człowieka dla Chrystusa.

Tylko dla nauczyciela: Trener licealnej sekcji lekkoatletycznej rozmawiał kiedyś z obiecującą młodą sportsmenką, która chwaliła się, że jest w stanie skoczyć wzwyż 168 centymetrów, co było dość dobrym wynikiem. Jednak zawody nie potwierdzały jej umiejętności. Po dwóch pierwszych mitingach (zawodach) była gotowa zrezygnować z dalszych startów, gdyż ani raz nie udało jej się zaliczyć wstępnej wysokości kwalifikującej do konkursu głównego, choć wysokość ta wynosiła zaledwie 107 centymetrów - 61 centymetrów mniej od jej rzekomego rekordu, którym się chwaliła.

Jednak nie poddała się, zaczynając treningi od podstaw. Wytrwale szlifowała każdy element rozbiegu, wybicia i lotu nad poprzeczką, tak by stały się one instynktowne, automatyczne. Jeszcze w tym samym roku ustanowiła szkolny rekord w skoku wzwyż dziewcząt i zajęła 3. miejsce w mistrzostwach stanowych. W kolejnym roku ustanowiła rekord mistrzostw dystryktu (160 centymetrów) i wygrała mistrzostwa stanowe. Po ukończeniu liceum została przyjęta na jeden z wiodących uniwersytetów.

Trening zmienił marzycielkę w zwyciężczynię. Wielu marzy o dokonywaniu wielkich rzeczy dla Boga, ale tylko ci, którzy doskonalą duchowe nawyki przez powtarzające się praktykowanie, odnoszą sukces.

Wstępna dyskusja: Zapytaj, czy wśród uczestników lekcji są jacyś sportowcy (czynni lub byli) i poproś, by powiedzieli, jakie dyscypliny sportu uprawiali. Zapytaj ich, jakie nawyki musieli praktykować, by odnosić sukcesy w swojej sportowej karierze. Potem zapytaj uczestników lekcji, jaki zawód wykonują. Jakie nawyki muszą praktykować w swoich dziedzinach, by odnosić sukcesy? Omów szczególne duchowe cele uczestników lekcji. Jakie nawyki powinni praktykować wierzący, aby osiągać te cele?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Większość definicji słowa „nawyk" określa je jako *regularnie powtarzany wzorzec działania i zachowania*. Szczególną grupę negatywnych nawyków nazywamy „nałogami" i kojarzymy je ze zjawiskiem psychologicznym zwanym obsesją. Jednak wzorce nie muszą być negatywne. Kształtowanie dobrych nawyków, pozytywnych wzorców, jest *konieczne* dla tych, którzy chcą czynić postępy w swoim duchowym rozwoju.

Nasze studium w tym tygodniu skupia się na kilku nawykach charakterystycznych dla poświęconych szafarzy.

Komentarz biblijny

I. Bóg na pierwszym miejscu (przeczytaj Wj 20,3; Jr 29,13; Mt 6,33; 22,37-38; Dz 17,28; Ef 5,15-17; Kol 3,23; Łk 12,35-48; Hbr 10,25; 11,10).

Stawianie Boga na pierwszym miejscu świadczy o *zaufaniu* do Niego. Takie zaufanie przejawia się zaangażowanym praktykowaniem modlitwy. Poranne modlitwy i rozmyślania napędzają duchowe życie wierzących. Ci poświęceni ludzie regularnie planują spotkanie z Bogiem jako pierwszy punkt planu dnia. W ten sposób chrześcijanie stawiają Boga na pierwszym miejscu w swoim życiu. *Biblia* mówi nam, że Bóg jest najważniejszy dla nas (Mt 6,33), ponad świeckimi władzami (Kol 1,16), a nawet rodziną i naszym własnym życiem (Łk 14,26).

Podobnie zasada oddawania dziesięciny stawia Boga na pierwszym miejscu ponad finansami. Chrześcijanie nie tylko ufają Bogu, ale także wyglądają w przyszłość. Mówiąc inaczej, chrześcijaństwo

jest religią najbardziej ze wszystkich pełną nadziei i oczekiwania. Kiedy studiujemy *Pismo Święte,* zauważamy, że jest ono pełne marzeń, aspiracji, obietnic, oczekiwań i możliwości. W natchnionych pismach *Biblii* pośród wszystkich Bożych obietnic wyróżnia się obietnica powtórnego przyjścia Chrystusa. Trudno jej nie zauważyć. Obietnica ta inspiruje wierzących autentycznym entuzjazmem. Nadaje naszemu życiu cel, znaczenie, osobisty sens i poczucie przynależności. Te dobrodziejstwa stają się naszym udziałem także za pośrednictwem przynależności do naszej duchowej rodziny w wyniku zaufania tej obietnicy. Jako część Bożej rodziny czekamy na powrót naszego Pana, a oczekując okazujemy wiernie posłuszeństwo Jego poleceniom. Zważywszy wspaniałe Boże obietnice, kto przy zdrowych zmysłach mógłby sądzić, że Chrystus mógłby być dla nas mniej ważny niż cokolwiek innego?

Do rozważenia: Czego możemy się rozsądnie spodziewać, kiedy stawiamy Boga na pierwszym miejscu?

II. Zarządzanie czasem (przeczytaj Hi 8,9; Jk 4,14; Ps 39,5-6; 90,10.12; Ef 5,15-16).

Ludzie nie mogą cofnąć czasu ani zmienić przeszłości. Czas zmarnowany dzisiaj nie może już być odzyskany. To oczywiste, że czas jest jednym z najcenniejszych środków. Jak powinniśmy nim gospodarować?

Aby odpowiedzieć na to głębokie pytanie, zwróćmy się do prawa Bożego i czwartego przykazania, które jako jedyne dotyczy czasu. Czwarte przykazanie Dekalogu nakazuje nam zarówno pracę, jak i odpoczynek. Przykazanie mówi, byśmy pracowali sześć dni w tygodniu, a siódmego dnia odpoczywali. Starożytny Izrael w odróżnieniu od większości okolicznych narodów przestrzegał tego tygodniowego cyklu pracy i odpoczynku. Jezus miał zwyczaj uczestniczyć w nabożeństwach w siódmym dniu tygodnia zwanym po hebrajsku szabatem. Podobnie Paweł z zasady uczestniczył w sobotnich nabożeństwach (Dz 17,1-2). Roczny kalendarz izraelski także zachowywał równowagę między pracą a duchowymi i fizycznym odpoczynkiem wskazaną w czwartym przykazaniu, jako że przewidywał doroczne święta związane z cyklem agrarnym. Był też czas na rodzinne świętowanie, jak podczas wesela w Kanie Galilejskiej (J 2), które Jezus zaszczycił swoją obecnością (czasem).

Praca, rodzina, odpoczynek i nabożeństwo ot dominujące tematy związane z czwartym przykazaniem. Wydaje się, że brakuje tu jednego elementu - jasnych instrukcji dotyczących spędzania wolnego czasu oraz rozrywek, z których większość jest w najlepszym razie jałowa, a duża część wręcz szkodliwa. Możemy powiedzieć, że czwarte przykazanie jest źródłem świętych zasad stosujących się do korzystania z wolnego czasu, który należy poświęcić na zdrową rekreację.

Do rozważenia: Jakich zasad uczy nas czwarte przykazanie w kwestii planu tygodnia? Jak *Pismo Święte* wskazuje, że rozrywka musi być zgodna z fundamentalnymi biblijnymi zasadami wykorzystywania czasu, a jeśli taka nie jest, to należy jej unikać?

III. Zdrowe nawyki (przeczytaj 3 J 1,1-3; Ap 21,1-5; 1 Kor 9,24-27).

Praca równoważona odpoczynkiem (szabatem) to schemat ustanowiony już przy stworzeniu, zanim doszło do grzechu (Rdz 2,3-15). Rady dotyczące spożywania szkodliwych napojów (Prz 20,1; 23,29-35), moralności seksualnej (Kpł 18; 1,Kor 6,18-20), różnych chorób (np. Kpł 14) i inne rady dotyczące fizycznych zagadnień podkreślają znaczenie rozwijania zdrowych nawyków. Chrześcijańskie szafarstwo tego wymaga.

Paweł wyrażał się z uznaniem o sporcie i posłużył się ilustracją biegu, aby przedstawić potrzebę panowania nad sobą w sprawach duchowych (1 Kor 9,24-27; 2 Tm 4,7; Hbr 12,1-3). Boża obietnica dana starożytnym Izraelitom jest nie mniej ważna dla współczesnego ludu Bożego: „Jeżeli pilnie słuchać będziesz głosu Pana, Boga twego, i czynić będziesz to, co prawe w oczach jego, i jeżeli zważać będziesz na przykazania jego, i strzec będziesz wszystkich przepisów jego, to żadną chorobą, którą dotknąłem Egipt, nie dotknę ciebie, bom Ja, Pan, twój lekarz" (Wj 15,26).

Do rozważenia: Jak wersety biblijne wymienione w powyższym komentarzu wskazują na powiązanie umysłu i ciała? Jak przepisy dotyczące odżywania, relacji seksualnych i świętowania szabatu chronią nas przed chorobami i przyczyniają się do naszego zdrowia?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Pojęcie uczniostwa słusznie jest kojarzone z dyscypliną. Czy Chrystus mógłby tolerować niezdyscyplinowanych uczniów? Trudno sobie wyobrazić większy oksymoron. Oczywiście autentyczni chrześcijanie będą przejawiać dyscyplinę we wszystkich aspektach szafarstwa - duchowym, fizycznym, umysłowym, finansowym, emocjonalnym i innych.

Do tych praktycznych zalet można dodać jeszcze inne. Listy chrześcijańskich nawyków i praktyk są zawarte w Ga 5, 2 P 1 i innych miejscach. Choć lekcja tego tygodnia oczywiście nie wyczerpuje tematu, to jednak daje okazję do skupienia uwagi na podstawowych praktykach, które powinny być częścią życia każdego wierzącego.

Pytania do przemyślenia/zastosowania

A. Jak wierzący mogą kultywować te nawyki, które są niezbędne dla szafarstwa?

B. Jak dyscyplina fizyczna przyczynia się do duchowych osiągnięć?

C. Jak uczniowie mogą poprawić swój sposób korzystania z czasu, kiedy plany wielu ludzi są tak napięte?

D. Jak zachowywanie zrównoważonego stylu życia pomaga chrześcijanom stawać się bardziej skutecznymi szafarzami?

E. Jak studiowanie *Biblii* i modlitwa pomagają wierzącym stawiać Chrystusa i Jego powtórne przyjście na pierwszym miejscu w ich myśleniu i życiu?

F. Jakie inne źródła poza *Biblią* mogą pomóc chrześcijanom skupić myśli na sprawach duchowych?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Nie jest łatwo tworzyć nowe pozytywne nawyki. Niestety, negatywne nawyki tworzą się łatwo. Jednak moc Boga dominująca nad wszystkim jest mocnym oparciem dla wierzących. Paweł napisał: „Wszystko mogę w tym, który mnie wzmacnia, w Chrystusie” (Flp 4,13).

Zadanie

Zastanów się nad sobą w kontekście tego, co studiowaliśmy w tym tygodniu. Jakie są twoje mocne strony? Uczciwie wymień swoje słabości. W jakich sprawach powinieneś zmienić postępowanie? Jakie praktyki pomagają wzmacniać twoje mocne strony? Spisz swoje przemyślenia, abyś mógł wrócić do nich za jakiś czas.